

Arrest

nr. 157 691 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat D. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedure

Op 21 september 2011 dient verzoekster die volgens haar verklaringen op 21 september 2011 België is binnengekomen samen met haar drie minderjarige kinderen, een asielaanvraag in. Op 18 juni 2012, met arrest nummer 83 119, wordt de asielaanvraag in beroep afgesloten door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) met de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 juli 2012 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

1.2.1. Verzoekster dient op 31 januari 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 30 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

1.2.2. Verzoekster dient op 6 augustus 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 wordt de tweede aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 4 september 2014 adviseert de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Op 10 september 2014 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 september 2014, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Z., Z. (...)

(...)

+ kinderen:

S., D. (...)

S., Y. (...)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.10.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S. D. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 04.09.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, waardoor zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun ouders of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad.

De Raad stelt ambtshalve vast dat *in casu* de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door verzoekster is ingediend op basis van de medische problemen van haar minderjarige zoon. Verzoekster laat echter na het beroep in te dienen in naam van het minderjarig kind, in het verzoekschrift tot nietigverklaring met vordering tot schorsing tegen de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van haar wettelijke vertegenwoordigingsbevoegdheid.

Verzoekster dient in het verzoekschrift duidelijk aan te geven in welke hoedanigheid zij optreedt. *In casu* kan enkel worden vastgesteld dat het verzoekschrift is ingediend door verzoekster in eigen naam.

3.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 6 augustus 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het genoemde artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Een lezing van het medisch advies d.d. 4 september 2014, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, en van de bestreden beslissing zelf leert dat deze aanvraag niet kon worden weerhouden voor S.D., de minderjarige zoon, als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die was gegrond op de medische situatie van het minderjarig kind van verzoekster.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

Uit de redactie van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)"*. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een dergelijke verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 6 augustus 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en standaard medische getuigschriften werden overgemaakt met betrekking tot S.D, het minderjarig kind van verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van verzoekster.

Uit de bespreking onder punt 3.1. en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf geen medische problematiek heeft voorgelegd in de voorliggende verblijfsaanvraag en nu blijkt dat zij evenmin een standaard medisch getuigschrift in eigen hoofde heeft gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen *"in België verblijvende vreemdeling (...)"* die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen. Nu verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van verzoekster bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. Opdat zij een persoonlijk belang bij het beroep zou kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar persoonlijk een voordeel kan verschaffen (RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Verzoekster toont niet aan op welke wijze de vernietiging van de bestreden beslissing haar een persoonlijk voordeel kan verschaffen.

Derhalve stelt de Raad vast dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoekster geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel kan verschaffen. Verzoekster kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantoonst dat zij haar toebehoort, namelijk het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep van verzoekster onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS